

føres, og saa bliver det bagefter en dygtig Administrations og de dygtige Juristers Sag at finde Vej udover Vanskelighederne. Jeg tvivler heller ikke om, at det paa det foreliggende Omraade vilde kunne lykkes. Med god Villie hos alle ledende Kræfter danner der sig snart en Tradition, hvori den mest praktiske Fremgangsmaade slaas fast. Man kan formentlig slet ikke være den Faliterklæring bekendt, der ligger i, at man, naar Retfærdighedens Fyldestgørelse og visse Vanskeligheder derved staaer overfor hinanden, lader Vanskelighederne gaa af med Sejren og Retfærdigheden give fortabt. Alle her i Rigsdagen synes at være enige om, at den Sag, vi her drøfter, er en Retfærdighedssag. Men saa kan man ogsaa være vis paa, at den vil vedblive at melde sig, indtil den er trængt igennem, blot at den Omstændighed, at den saa længe er holdt nede, vil vække en stadig Uro, som man havde kunnet undgaa, hvis man i Tide havde taget sig af den og gennemført den. Hvis de Grunde, hvormed man i Øjeblikket søger at hindre Forældrenes fælles Udøvelse af Værgemaallet, vedblivende godkendes som tilstrækkelige til at forpurre en Forandring i det bestaaende, vil Sagen aldrig kunne blive gennemført. Disse Grunde vil til alle Tider have samme Vægt som nu, hverken større eller mindre. Men det er en uholdbar Tilstand, saa vist som der her er Tale om et virkelig berettiget Krav; Retten vil til sidst bryde Magtens Modstand, hvorfor saa ikke nu straks lade det ske og ophæve en Strid, som før eller senere nødvendigvis maa ende med et Nederlag for dem, som i Utide har holdt igen? Derfor haaber jeg, at Skuespillet maa ende med, at Lovgivningsmagten, før Tæppet falder, med mandig Kraft lader sit Ønske blive til Handling, sin Handling til Sejr for Retten. Jeg opfordrer paa Forslagsstillernes Vegne Tinget til at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 3.

Ændringsforslaget under Nr. 5 er et Forsøg paa at sikre den ligelige Udøvelse af Forældremyndigheden mod i mange Tilfælde kun at blive en Bestemmelse paa Papiret. Forslaget er behandlet saa grundigt og alsidigt i det andet høje Ting, at det ikke vil være nødvendigt at dvæle yderligere derved ved denne Lejlighed. Hvis det ikke vedtages eller erstattes med en Bestemmelse i lignende Retning, vil det, som jeg sagde, komme til at betyde, at Loven i mange Tilfælde ingen Betydning faar i det virkelige Liv, men kun paa Papiret. Jeg anbefaler derfor varmt Vedtagelsen af dette Ændringsforslag.

Ellinger: Som det fremgaar af Betænkningen, har jeg ikke kunnet slutte mig til dette Lovforslags Hovedtanke, nemlig at foretage en saa radikal Forandring i Myndighedsalderen som dens Nedsættelse fra 25 til 21 Aar. Jeg har derfor ogsaa i Udvalget stillet en længere Række Ændringsforslag, som tog Sigte paa at ændre Lovforslaget, der i øvrigt indeholder mange gode Ting, paa en saadan Maade, at denne Forandring ikke blev vedtaget. Men da disse Ændringsforslag ikke har vundet Tilslutning hos nogen anden i Udvalget, har jeg ikke fremsat dem her i Betænkningen, og jeg skal i den Anledning tillade mig at udtale, at vel indrømmer jeg, fordi det er et Faktum, som man slet ikke kan bestride, at Myndighedsalderen her i Landet er særlig høj, idet den er 21 Aar i de fleste andre europæiske Lande, omend ingenlunde i alle, men Spørgsmaalet er alligevel, om man skal gaa til en saa stærk Nedsættelse som den, der her er Tale om. For saa vidt der fra anden Side i Udvalget havde vist sig nogen Tilbøjelighed til at foretage et mindre Skridt end det, der her er Tale om, vilde jeg gerne have sluttet mig til dette Skridt. Det har der imidlertid ikke været fremsat nogen Tanke om.

Jeg erkender altsaa, at Myndighedsalderen er forholdsvis meget høj her i Landet, men paa den anden Side maa man huske paa, at det ikke har været forbundet med nogen Vanskelighed at blive myndig i en tidligere Alder, naar Forholdene talte derfor og intet talte imod, og derfor er der ogsaa dem, som er blevet fuldmyndige endogsaa i en Alder af 19—20 Aar, hvilket altid er sket gennem Bevilling. Men hvor ringe Anledning der har været til at foretage et saadant Skridt, fremgaar af den Statistik, som foreligger for de 6 Aar fra 1913 til 1918. Hvor mange der har søgt Bevilling til at opnaa Fuldmyndighed paa et tidligere Tidspunkt end ved 25 Aars Alderen, foreligger der intet om, men der foreligger Oplysninger om, hvor mange der har faaet meddelt saadan Bevilling i disse Aar. Naar man ser paa det forholdsvis lille Tal, her er Tale om, nemlig bevægende sig aarlig mellem halvtredie og halvfemte Hundrede, kan man trygt gaa ud fra, at nogen Nødvendighed for en Lovgivning af den Natur, her er Tale om, foreligger der ikke. Det er navnlig unge Mennesker, som vil etablere en Forretning eller paa anden Maade paatage sig et selvstændigt Ansvar, der andrager om at blive fuldmyndige paa et tidligere Alderstrin, og det er især for Byernes Ved-